

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis, E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana Libri XVI**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1634

E[p]anaphora.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70090](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70090)

His praesentiaque subijciamus. Eadem Hypotyposis, Diatyposis, Characterismus, Descriptio.

Euthymema.

Fit, cum per iodus orationis ex contrarijs sententijs astringitur. Apud Lucilium, [Si me nescire, hoc nescis, quod querere dico, Quare diuinas quicquam, aut querere debes.] ipse. Et si scis q. b. e. scire hoc. Cicero in diuinatione, tamen hic operam tuam polliceberis, qui te neque velle sua causa, nec si velis, posse arbitrantur.

Epagoge.

Fit haec ex rerum similitum collatione, vel argumentorum, salua tamen similitudine rerum, vt Viug.

Imprecium assris veluti qui sentibus anguem

Pressit humi nitens.

Et Cic pro Rosc. comparat occupationes Iouis opt. maximi, Sylla rebus gestis propius. Argumentorum autem, vt Lucretius, [Na si tu fluctus, vndasque e gurgite salfo Tollere decreueris, ventum prius Hymatium ru, Ventum, inquam, tollas.] &c.

Epanalepsis.

Est, cum idem verbum in eadem sententia & primum est, & extremum, vt, [Caesaris, & famam, & nomen tot ferre per annos, Tithoni prima quor abest ab origine Caesar. Et, Antei nouis rubeant quam prata coloribus, ante. Et, Vnum illud tibi nate dea, proque omnibus vnum. Et, Ipsam obrestemur, veniamque oremus ab ipso.] Latine dicitur inclusio.

Epanalepsis.

Hoc schema fieri solet, cum id, quod dictum semel est, quo grauius sit, iteratur. Id interdum fit vno verbo: interdum pluriu verborum conjunctione. Verbum sic iteratur. Pythia, Quid contra tot res, tamque euidentis dicere potes Demosthenes? cognitum enim est te rempublicam venalem habuisse, cognitum est. Item, Hegefia. Sed instigabat multitudinis animum ad bellum, inferendum concitatus iracundia furor. Furor, inquam, non ratio, sine qua nihil vnquam populus ex sententia gessit. Sed pluriu verborum iteratio est huiusmodi. At ego in his arumnis amicis sum spoliatus omnibus, iudices qui non, quod me odissent, sed quod inimicorum factionem pertinuissent, me in malis deseruerunt.

Epanalepsis, repetitio. Haec figura tantum a Palilogia distat, quod in illa quidem vna pars Aquil. p. orationis bis repetitur, tum coniunctim, tum 20. interposito vno, aut altero verbo, quo vehementior elocutio videtur fieri: at in hac eplurium verborum continuatione repetita, idem queritur: vt, si dicas, Partic suae quisquam, o dii immortales exitium est machinatus? Hec non potest: iam non potest, inquam, libera haec ciuitas esse.

Epanalepsis, repetitio sententiae propter aliam necessariam causam, non vt fit in figuris elocutionis, sed apud Lucilium: vel consilio vestrum, quod dictis olim eclicole adfuissemus priore concilio. Cic pro Rabirio, Libenter, si esset integrum, profiterer idem, Saturninum. C. Rabirij manu interfectum, nihil me iste clamor commouet, vsque huc libenter, inquam, profiterer.

Epanalepsis, est eorundem verborum simul positurum, eiusdemque sententiae, post multa interiecta, cum aliqua periodi conclusione facta repetitio, vt;

Huc pater o Lenae, tuis hic omnia plena. Muneribus, tibi pampineo grauidus autumno

Flori agor. Spumas plenis vindemia labris.

Huc pater o Lenae veni!

Et, Pastorum musam Damonis, & Alphestici;

Immemor herbarum, quos est mirata iuuenca

Cartantes, quorum suspensa carmine lycaei.

Damonis Musam dicemus, & Alphestici.

Latine haec figura dicitur resumptio, vel repetitio.

Epanaphora.

Est, cum ab eodem verbo plures inchoatae sententiae incipiunt, vt,

Hic gelidi fontes: hic mollia prata Lycori, Hic nemus, hic ipso tecum consumere a-

Et, Num fletu ingemuit nostro? num lumina flexit?

Num lachrymas vultus dediti aut miseratus manserit?

Et, bellum o terra hospita portas, Bello armanur equi, bellum hac armenta mi-

nantur.

τραπ. ἀπὸ τῆς αὐτῆς

κόμματος:

δύο ἢ πλείονα

κῶλα ἀρχαί.

Alexander Rhetor.

Iul. Ruf. p. 31.

Anaphora: seu repetitio, & Epibole.

Aquil. p. 20.

Et, Ver

Et, Ver adeo frondi nemorum, uer uisile syluis.
Et, Nocte lenes stipule melius, nocte arida pra-
ta.

Tendentur, noctis lenes non deficit humor.
Latine hæc figura dicitur regressio.

Epanaphora, quod relatum vocant. Hæc figura, vel frequentissime, & Demosth. & M. Tul. & omnes vehementes oratores utuntur: quando præcipue, & ipsi commoti videri volunt, & iudicem commouere. Constat autem ex eo, quod eadem pars orationis sæpius per singulos ambitus, aut per singula membra, interdum etiam breuius per cæsa, quæ νόματα appellantur, reperitur hoc modo: Verres calumniatorem apponebat, Verres de causa cognoscebat, Verres pronuntiabat. Aut si dicas: Ille venire hostes nuntiavit, ille vos in motum belli compulit, ille in tumultu, ut ciuitas esset, effecit. Per ambitum autem repeti potest eadem pars orationis sic: Tandiu Tib. Gracchus populo gratus fuit, quandiu leges ad voluntatem eius, non ad utilitatem reip. compositas ferebat: Tandiu C. Gracchus, quamdiu legibus agrarijs, & frumentarijs, & cæteris profusionibus ætarijs multitudinem imperitam promerebatur: Tandiu Saturninus plurimum potuit, quamdiu easdem illas frumentarias largitiones, & agri diuisiones pollicebatur.

Epanodus

Jul. Ruf. p.
32.

Est, cum duobus breuius, pluribusue propositis, ad singularem enarrationem recurritur. Ut,

— dinellimur inde,

Iphitus, & Pelias mecum, quorum Iphitus auro
Iam grauior.

Et, Protinus Orsilochem, & Butben, duo maxima Teucrum

Corpora, sed Butben auersum cuspide fixit

Loricam, galeamque inter, qua colla sedentis

Inuenis. Latine dicitur euersio, vel egressio.

Epanorthosis

Jul. Ruf.
pag. 32.

Est, cum supradictum verbum verbo sequenti corrigitur. Ut, Non subripere, hoc est furari. Latine dicitur correctio. Sic Cestus Pius. Erat nauigium, imo fuerat. Eadem Aphorismus.

Epembole

Hermog.

Επιβολή, intercalatio. Apud Hermogenem figura est non dissimilis Parenthesi, επιβολή enim est inserere, & interca-

lare. Sic vsurpauit Plato in Timæo οὐδὲ ἐν μήκει λόγῳ, παράργον ἄλλο μήκος ἐπιβελητέον. Neque ad orationis prolixitatem, otiosa quædam alia longitudo interfrenda.

Enthymesis

Επενδύματα melius inter argumentationes collocatur, quam inter figuras. Est rationum, atque enthymematum acrior quædam, & contorta volubilitas. Vnde Hermogenes περί περιτοῦτος.

Epexegesis

Enarratio potius est, quam figura, de qua in narratione.

Epexergasia

Επιεργασία expolitio, cum in eodem loco manens orator aliud dicere videtur. Cicer. 4. ad Heren.

Epibola

Hoc schema dupliciter fieri consuevit, cum pluribus, & diuersis sententijs, aut vnum, aut idem verbum singulis præponitur: aut varietas verborum; quæ tamen eandem vim inter se habent: quæ ab vno verbo sæpius proficiuntur, sunt huiusmodi. Lycurgi, Nam cum iuuentus concitata temerè arma caperet, & quietos Theſſalos manu lacessere conaretur: iure senatum coegi, auctoritate sua comprimere adolescentium violentiam. Ego quæstoribus interminatus sum, ne sumptum stipendio præberent. Ego armentario patefacto restiti, atque efferrè arma prohibui. Itaque mea vnus opera compressum, non concitatum bellum, non necessarium scitis. Item Hegesiz, Misere mini mei, iudices, quem coniuurata tanta vis inimicorū oppugnat. Misere mini solitudinis, cui ne in summo quidem tempore periculi liberos adhibere ad communem calamitatem decernendam licitum est. Misere mini senectutis, quæ me etiam sine cæteris malis grauius defatigat. Varietas verborum, quæ eandem vim habet, huiusmodi est. Demosthenis, Dolui, viri Athenienses, vbi illum clandestinum hostem impunè intra murum vidi vagari: agrè tuli, quod omnium vestrum facilitatem vnus fallacia tentatam intellexi: commouit me, quod in accipièda iniuria pleurosque lætitiã ostentantes cognoui.

Epicrisis

Επίκρισις, cuius meminit Hermogenes in capite περί Ἀλθινῶ λόγῳ τ. 2. id. Definatur ab ipsius Hermogenis Scholiaste λόγου ἔργου

P. Rustica
Eadem
narratio
&
Epanaphora